

1

Grace

Op sommige zondagen jaag je je dromen na en op andere zondagen worden die dromen gesaboteerd door onbetrouwbaar personeel en cateringdrama's die op het allerlaatste moment uitbreken.

Grace zat midden in zo'n tweede soort zondag.

'Grace, lieverd, waar liggen de extra servetten?' riep haar moeder Mabel vanuit de keuken van Blossoms & Brew. Grace kende die toon. Er klonk een onmiskenbare boodschap in door: we hebben te weinig personeel, veel te veel werk en we staan op het punt lunch te serveren aan mensen die geduld als eigenschap niet hoog in het vaandel hebben.

'In de linnenkast, op de bovenste plank. Zoals áltijd,' riep Grace terug terwijl ze een dienblad vol flespompoentaartjes met ahornsiroop pakte en haar schort dichtknoopte.

'Niet zo bijdehand, jongedame. Je mag van geluk spreken. Deze mensen geven in één middag meer fooi dan de meeste mensen in een maand verdienen.'

'Nou, wat een voorrecht,' zei Grace droogjes. 'Drie uur lang hapjes serveren aan mensen die waarschijnlijk denken dat "rustieke charme" iets is wat je bij Amazon bestelt.'

Haar moeder wierp haar een waarschuwende blik toe.

Grace wilde dat ze gewoon nee had gezegd toen Mabel die

ochtend belde, haar stem trillend van de stress omdat hun vaste weekendhulp van de aardbodem verdwenen was. Ze had moeten zeggen dat ze het druk had. Wat ook zo was – het aanvraagformulier voor haar lening lag nog steeds half ingevuld op de keukentafel en leek haar telkens als ze erlangs liep meer verwijtende blikken toe te werpen.

Maar familie ging boven alles, zelfs als dat betekende dat ze haar enige vrije weekend van de maand moest opofferen om rijke kakkers te bedienen.

‘Dit zijn belangrijke mensen, Grace,’ zei Mabel. ‘Het soort dat goede service onthoudt.’

‘Dat heb je al tien miljoen keer gezegd, dus dat kan ik echt onmogelijk vergeten.’

‘En hou die scherpe tong van je een beetje in bedwang,’ ging Mabel verder terwijl ze Grace’ roze haarpunten probeerde glad te strijken. Grace duwde haar hand weg.

‘Dat doe ik altijd!’

Haar moeder trok een wenkbrauw op. ‘Je hebt ooit tegen een zakenman uit Elmsworth Falls gezegd dat zijn stropdas leek op een platgereden dier.’ Mabel legde haar handen op haar dochters schouders. ‘Ik meen het, Grace, gedraag je. Beloofd?’

Grace zuchtte. ‘Beloofd.’

‘Mooi zo. En nu aan het werk, ze zitten te wachten.’

Grace haalde diep adem en liep het café in. Blossoms & Brew was die middag gesloten voor gewone klanten vanwege een besloten netwerkevenement. De organisator betaalde genoeg om de gebruikelijke zondagmiddagomzet ruimschoots te compenseren. Het café was omgetoverd tot een herfstplaatje. Overal stonden pompoenen: grote oranje op de vensterbanken, witte exemplaren bij de ingang en kleine flespompoenen in allerlei kleuren op elk vrij oppervlak, alsof iemand ze lukraak had rondgestrooid. Op elke tafel prijkte een met jute omwikkelde weckpot met erin een stompkaars, waarvan de vlam achter het glas flakkerde. Naast de kassa stond een houten schaal vol naar kaneel geurende dennenappels. Toch voelde het café vreemd zonder de vaste

klanten. Geen schakers in de hoek bij het raam, geen breiclub die de grote tafel bezette. Alleen vintage theekopjes die het licht van de hoge ramen vingen, de versleten houten toonbank die Grace al ontelbare keren had schoongeveegd en de oude kaart van Solace Lake (haar moeder bleef volhouden dat hij karakter had, ondanks het feit dat de helft van de markeringen inmiddels uit koffievlekken bestond).

Grace duwde de zijdeur open en stapte de binnenplaats op. Het was een gezellige combinatie van hout en baksteen, met een vuurkorf die vrolijk brandde in het middaglicht. Houtrook kringelde omhoog langs de reling, waar maïsstengels, samengebonden met geruite linten, de ingang omlijstten. Ook de hoge tafels waren volledig in herfstseer gebracht; op elke tafel stond een kleine pompoen, omringd door eikels en rode bladeren.

Zodra Grace op de houten planken stapte, sloeg de wind om haar heen. De plukken haar die haar moeder net nog uit haar gezicht had gestreken, schoten meteen weer los en de rode bladeren vlogen door de lucht.

Goed bezig, Grace. Echt een topbegin.

Ze tuurde naar de wolken in de verte. Het zag ernaar uit dat er regen op komst was. Toch was Solace Springs in oktober een lust voor het oog. De kersenbloesembomen rond het café kleurden goud en dieprood en hun blaadjes werden meegevoerd door de wind en streken neer op het houten vlonderterras. Midden in Solace Lake dreef Maple Island, met esdoorns in warme saffraan- en scharlakenrode kleuren. Boven al die kleurenpracht rees de met klimop begroeide toren van het hotel uit.

Grace liet haar blik er even op rusten en voelde een bekende steek van verlangen.

Binnenkort, beloofde ze zichzelf. Heel binnenkort.

Sinds de familie Blackwell de Maple Inn enkele weken geleden te koop had gezet, kon ze aan niets anders meer denken. Ze zag het al helemaal voor zich: knusse kamers met handgemaakte quilts, een eetkamer waar versgebakken pannenkoeken met ahornsiroop werden geserveerd en schommelstoelen op de

veranda, waar bezoekers de zon boven het meer konden zien opkomen.

Het zou haar elke cent van haar spaargeld kosten, aangevuld met een lening waar ze liever niet aan wilde denken. Maar het zou van haar zijn. Of beter gezegd van hen, want het zou ook een nalatenschap zijn voor haar zoon Zach. Het werd tijd dat ze ophield de dromen van haar moeder te leven en eindelijk haar eigen dromen begon waar te maken.

Maar hoe ging dat ooit lukken als de tijd die ze ervoor vrijmaakte telkens weer werd opgeslokt door andere dingen? Zo ging het al haar hele leven.

Haar telefoon zoemde. Ze haalde hem uit de zak van haar schort en glimlachte toen ze zag dat ze een Reddit-bericht had van WildTrailGuide:

Als het als een straf voelt, leer je eindelijk iets wat de moeite waard is. Zoek naar de juiste invalshoek en gebruik die in je voordeel. Je wilt dat tuincentrum hebben, toch?

Het tuincentrum. Dat was wat haar onlinementor dacht dat ze probeerde te kopen. Het had een briljant idee geleken om één uur 's nachts, toen ze zich had aangemeld bij een subreddit voor ondernemers, wanhopig op zoek naar hulp bij leningaanvragen en rekensommen die haar hoofdpijn bezorgden. Een alleenstaande moeder die koffie schonk in een gat ergens in de staat Washington was nu niet bepaald het succesverhaal waar vreemden op het internet warm voor liepen. Maar AutumnDreams87 uit Australië, die een tuincentrum wilde kopen, klonk als iemand die haar zaken op orde had.

WildTrailGuide was de enige moderator geweest die de moeite had genomen om haar paniekerige vragen over winstmarges zonder omhaal te beantwoorden – precies wat ze nodig had. De man wist duidelijk waar hij het over had: hij beweerde meerdere bedrijven te bezitten en sprak over spreadsheets alsof het poëzie was. Voor ze het wist waren hun gesprekken veranderd van 'hoe

lees ik een balans zonder in tranen uit te barsten?’ naar het delen van playlists en bizarre familieverhalen.

Misschien had WildTrailGuide een punt? Misschien was dit toch geen verloren dag. Abe en Margaret Blackwell, de eigenaren van het hotel, zouden zomaar kunnen komen opdagen. Dit heel deftige gebeuren was tenslotte bedoeld om meneer Geldzak de kans te geven om lokale ondernemers te paaïen, zodat ze warm zouden lopen voor zijn nieuwste project. In Solace Springs kreeg je niet zomaar groen licht voor een nieuwe onderneming; eerst moesten de mensen die belang hadden bij wat er in het dorp gebeurde het beoordelen en goedkeuren. En dat begon bij lokale ondernemers. Als Abe en Margaret inderdaad kwamen, was dit haar kans om te laten zien dat ze haar zaakjes op orde had. Dan zouden ze, als haar bod op hun hotel op hun bureau belandde, weten dat ze dit aankon.

Grace rechte haar schouders en liep met een professionele glimlach naar de goedgeklede menigte op de binnenplaats toe. De zakenlui waren precies zoals ze had verwacht: perfect gestreken overhemden, dure horloges en het onwankelbare zelfvertrouwen dat hoort bij mensen die nooit eerst hun banksaldo hoeven te checken voordat ze een kop koffie bestellen. Ze bewoog zich met de hapjes tussen hen door.

‘Wat enig!’ jubelde een vrouw in een crèmekleurige blazer terwijl ze een taartje aannam alsof Grace haar een kostbaar museumstuk overhandigde. ‘Zijn de ingrediënten lokaal geproduceerd?’

‘De flespompoen? Absoluut. Ik heb hem zelf gekweekt, tussen de espressomachine en de afvalcontainer.’ De vrouw knipperde met haar ogen. Ze leek oprecht niet te kunnen bepalen of Grace haar in de maling nam.

Een man in een marineblauw pak wenkte Grace. ‘Jij daar, serveerster. Wat zit er in deze hapjes? Ik heb een heel specifiek dieetvoorschrift.’

Je hebt ook een heel specifiek karakter en daar lijden we allemaal onder. ‘Natuurlijk, meneer.’

Terwijl ze de ingrediënten opdreunde, werd haar aandacht

getrokken door een man die opzij van de rest stond. Met zijn telefoon tegen zijn oor gedrukt keek hij naar Solace Lake. Zijn maatpak en dure horloge schreeuwden geld en controle, maar zijn warrige donkerblonde haar, de alerte blik waarmee hij zijn omgeving in zich opnam en de onrust die hij nauwelijks leek te kunnen bedwingen... die vertelden een heel ander verhaal. Onder al die keurigheid ging iets ongetemds schuil.

Hij was lang. Nee, niet zomaar lang, enorm, met brede schouders waardoor de stof van zijn witte overhemd hard moest werken om niet te scheuren. Terwijl hij heen en weer ijsbeerde en zijn grote handen steeds opnieuw tot vuisten balde en ontspande, straalde alles aan hem rusteloze energie uit.

Hij had iets weg van een wolf die langs de tralies van zijn hok heen en weer ijlt. Gevaarlijk. Rusteloos. En belachelijk aantrekkelijk.

‘De Blackwells zijn er nog steeds niet,’ hoorde Grace hem zeggen. Zijn stem klonk laag en schor. ‘Je had me wel mogen waarschuwen dat een hotel kopen in dit gat zo’n gedoe zou zijn.’

Grace stapte behoedzaam dichterbij om het gesprek op te vangen.

‘Prima, verhoog het bod op het hotel maar,’ snauwde de man. ‘Met genoeg geld krijg je zelfs koppige oude kerels als Abe Blackwell over de streep.’

Hij had het over het hotel. Háár hotel. De Maple Inn.

Het dienblad in Grace’ handen begon te trillen en natuurlijk besloot het universum dat dat het juiste moment was om iemand tegen haar op te laten botsen. De rest was pure natuurkunde: de pompoentaartjes met ahornsiroop schoten door de lucht en vonden met verbazingwekkende trefzekerheid hun weg naar de rug van Sexy Wolfman. Eén taartje belandde met een zachte plof in zijn haar. Een ander bleef aan zijn schouder kleven. Verschillende andere veranderden zijn dure schoenen in een herfstig slagveld.

Hij draaide zich om. Zijn groene ogen twinkelden geamuseerd – een onverwachte reactie voor iemand die zojuist met hapjes was bekogeld. Hij keek omlaag naar de ravage op zijn

kleding en liet zijn blik toen langzaam omhooggliden, tot die de hare ontmoette.

‘Ik bel je later terug,’ zei hij in zijn telefoon. ‘Ik ben zojuist... aangevallen door hors-d’oeuvres.’

Hij liet zijn telefoon terugglijden in zijn zak. Om zijn lippen speelde een zweem van een glimlach en voor het eerst kon Grace hem goed zien. Hij was verbluffend knap, juist dankzij zijn kleine onvolmaaktheden: een litteken dat door zijn wenkbrauw liep en een neus die een tikje scheef stond, alsof hij ooit gebroken was geweest en niet helemaal goed gezet was.

Stop met staren, Grace. Hij is je concurrent voor het hotel!

Voordat ze iets kon zeggen, verscheen er een vrouw in een strakke zwarte jurk naast de man. ‘Meneer Spencer! Mijn hemel, bent u in orde?’ Ze haalde een handvol servetten tevoorschijn en begon zijn overhemd voorzichtig schoon te deppen.

Meneer Spencer. Grace voelde hoe ze door het vlonderterras het meer in zakte. Voor haar stond Reese Spencer, de wandelende geldautomaat die dit evenement had georganiseerd. En, zo bleek, de wandelende geldautomaat die haar hotel wilde kopen. De droom waar ze jarenlang voor had gespaard. De toekomst die ze tot in de puntjes had uitgestippeld. En deze man kon haar waarschijnlijk overbieden met wat voor hem kleingeld was.

‘Ik heb wel ergere dingen over me heen gekregen, Erika,’ zei Reese met zijn ogen nog steeds op Grace gericht. Hij trok de wenkbrauw met het litteken op. ‘Of betere, afhankelijk van je smaak. Wil je even bij meneer Eastman gaan kijken?’

Erika aarzelde, maar nadat ze Grace een afkeurende blik had toegeworpen, knikte ze en beende ze gracieus weg.

Nu ze alleen was met haar steenrijke concurrent, deed Grace wat ze altijd deed als alles misliep: ze greep naar humor alsof het ducttape was en probeerde de chaos met een grap te repareren.

‘Dit is ongemakkelijk. Ik heb zojuist een dienblad vol hapjes over iemand heen gegooid die eruitziet alsof hij het halve dorp kan opkopen.’

‘Slechts een klein deel ervan.’ Hij plukte een van de taartjes

van de borstzak van zijn overhemd en nam er een hap van. 'Deze zijn heerlijk. Zit er ahornsiroop op?'

'Yep. Rechtstreeks afkomstig van de esdoorns van Maple Island.' Ze gebaarde naar het eiland. Het eiland waar háár hotel stond.

Hij hield zijn hoofd schuin, waardoor er een blonde haarlok voor zijn ogen viel. 'Laat me raden, de siroop wordt zeker met de hand afgetapt door dorpelingen die ballades voor de bomen zingen?'

'Toe zeg.' Grace rolde met haar ogen. 'Ze zingen slaapliedjes. Dat is beter voor het sap en de esdoorns.'

Hij glimlachte, waardoor er kuiltjes in zijn wangen verschenen en zijn uitstraling in een klap veranderde van belachelijk knap naar ronduit onweerstaanbaar.

Op dat moment zag Grace haar moeder in de verte. Dezelfde moeder die haar persoonlijk naar de maan zou schieten als ze hoorde wat Grace had aangericht.

'Maar even serieus,' zei ze haastig. 'Het spijt me echt dat ik je heb veranderd in een wandelende schaal borrelhapjes. Geloof het of niet, maar ik werd op mijn zestiende uitgeroepen tot beste serveerster van de staat Washington. Sindsdien is het duidelijk bergafwaarts gegaan.'

'Dat klinkt als een verrassend specifieke wedstrijd,' zei Reese. 'Zeg alsjeblieft dat er juryleden waren die punten gaven via scorekaarten.'

'Uiteraard, het was heel officieel. Mijn grootste concurrent was een jongen uit Spokane die vier borden op één arm kon balanceren. Helaas voor hem had hij de persoonlijkheid van een natte dweil.'

Reese schoot in de lach en de mensen om hen heen keken nieuwsgierig hun kant op.

Hou op, Grace. Je zit te flirten met een miljardair die je droom wil inpikken.

Ze schraapte haar keel en rechtte haar rug. 'Ik ving toevallig je telefoongesprek op. Heb je interesse in de Maple Inn?'

De warmte in zijn blik verdween meteen, alsof ze een schakelaar had omgezet en hij terug was gevallen in zijn CEO-modus.

‘Dat klopt.’

‘Waarom?’

Hij bestudeerde haar aandachtig, alsof ze een ingewikkelde puzzel was die hij probeerde op te lossen.

‘Er zijn hier genoeg goede investeringen te vinden,’ zei ze snel. ‘Wat maakt dat oude hotel zo bijzonder?’

‘Zeearenden, om te beginnen,’ zei hij. ‘Er zit een broedpaar op het eiland.’

‘O, je bedoelt Doris en Clive.’

Reese knipperde verbaasd met zijn ogen. ‘Doris... en Clive?’

‘Yep. Ze zwaaien daar al sinds mensenheugenis de scepter.’

Reese sloeg zijn armen over elkaar. Zijn gespierde onderarmen trokken onwillekeurig haar aandacht terwijl hij haar geamuseerd aankeek.

‘Ik zou ze geen toeristische trekpleister noemen,’ ging Grace verder. ‘Vorig jaar dook Doris tijdens de kerstborrel in het hotel recht op de sheriff af en sloeg ze zijn hoed van zijn hoofd. En die asociale adelaars zijn niet het enige probleem. Ik heb gehoord dat het hotel een bodemloze geldput is. De leidingen klinken alsof er een walvis ligt te creperen.’

‘Ik heb mensen die dat probleem zo kunnen oplossen.’

Natuurlijk had hij die.

Grace probeerde een andere tactiek. ‘Het eiland kan behoorlijk ruig zijn, zeker als het stormt. Zie je die wolken daar?’ Ze knikte naar de lucht. ‘Nu lijken ze nog heel onschuldig, maar als ze zich op die manier opstapelen, gaat Solace Springs volledig op slot tot de storm voorbij is. Hier op het vasteland is het dan al heftig, laat staan op het eiland.’

Reese leunde ontspannen tegen de reling, waardoor zijn overhemd zich nog strakker om zijn gespierde borst spande. ‘Misschien hou ik wel van ruig.’

Grace vernauwde haar ogen. ‘Dat zeg je alleen omdat je nog nooit een echte storm hebt meegemaakt. Golven van twaalf

meter, winden van orkaankracht. Ik ken mensen die dagenlang vast hebben gezeten op dat eiland.'

'Dat klinkt als een avontuur.' Zijn wolfachtige grijns maakte duidelijk dat hij het meende.

'En dan hebben we het niet eens over de dieren gehad. Doris en Clive zijn nog maar het begin. Er schijnen regelmatig zwarte beren in de buurt van het hotel gezien te worden. En vorig na-jaar besloot een complete familie wasberen de zolder te kraken.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Beren? Op een eiland in de staat Washington? Volgens mij haal je de lokale fauna door elkaar. Zwarte beren kunnen uitstekend zwemmen, maar ze kiezen doorgaans geen kleine eilanden als leefgebied. Daar is niet genoeg voedsel te vinden.'

Hij wist duidelijk waar hij het over had. Grace' munitie begon op te raken. Het was tijd voor het zware geschut.

'Het spookt in het hotel,' zei ze snel. 'Gasten horen 's nachts voetstappen. De deuren gaan vanzelf open en dicht. Vorige week is een jong stel midden in de nacht halsoverkop vertrokken.'

Oké, dat was gelogen, maar ze was wanhopig.

'Het spookt er?' Zijn glimlach werd breder en de kuiltjes in zijn wangen werden dieper. 'Des te beter. Er gaat niets boven een pand met karakter.'

Natúúrlijk was hij zo'n type dat klopgeesten charmant vond in plaats van problematisch.

Terwijl die gedachte door haar heen ging, viel haar oog op een bekend gezicht aan de overkant van de binnenplaats.

Het was haar zoon Zach, die eruitzag alsof hij door een blender was gehaald: zijn voetbaltenue zat onder de modder en de grasvlekken, een van zijn scheenbeschermers hing los... en hij had een blauw oog waar een profbokser jaloers op zou zijn.

Shit.